

det mig, at det er paa høie Tid at søge erhvervet de nødvendige Arealer Syd for Vesterbrogade til Udvikelsen af Banegaarden. Ganste vist kan jeg forstaa, at man i Diebliffet ikke kan forelægge Planer for, i hvilken Udstrækning man behøver saadanne Arealer, men jeg tror, at man hellere skal tage for Regt end for Lidt; har man ikke Brug derfor i Diebliffet, kan man altid finde en anden frugtbar Anvendelse derfor midlertidig. Hvis man derimod ikke benytter Diebliffet, ved jeg ikke, hvorledes man senere vil skaffe Midlerne til en eventuel Udvikelse. Efter min Overbevisning er man med Hensyn til Banegaardsforholdene stillet mellem et Enten — Eller, hvilket ogsaa tilbøielig er kommet frem under Forhandlingerne i Landstinget. Man kan bevare den nuværende Banegaard for Person- og Godstrafik for Nordbanen og Klampenborgbanen og anlægge en Banegaard for Person og Gods Syd for Vesterbro for Vestbanen, eller man kan bevare den nuværende Banegaard for Persontrafik og anlægge en Banegaard for Godstrafik Syd for Vesterbrogade. Disse to Løsninger er der, og ingen andre, men hvilken Løsning man end gaar til, maa man i ethvert Tilfælde sørge for nu at sikke sig de nødvendige Arealer.

Et andet Hovedpunkt i Regjeringsforlaget gaar ud paa Anlægget af en Banegaard mellem Citadellet og Kalkbrænderiet. Motivet dertil siges at være, at man ønsker at afhjælpe en Trang, der i lang Tid er følt blandt Beboerne i den østlige Del af Byen til paa en bekvemmere Maade at komme i Forbindelse med Jernbanenettet, men denne Trang afhjælpes efter min Formening kun i en meget ringe Grad, naar man giver Banegaarden en saa affides Beliggenhed, som her er Tale om, omtrent ude ved Beck's Badehuse. Tager man et Punkt som MarmorKirkepladsen, vil Afstanden til den nuværende Banegaard være 3,000 Alen og til den projekterede 2,500 Alen, altsaa, den Forskjel er ikke stor. Dette Spørgsmaal er iøvrigt ikke nyt her i Thinget, det har tidligere været paa Bane, og der tror jeg, at man altid er gaaet ud fra, at den Banegaard, der skulde anlægges, nærmest skulde være for Persontrafikken, særlig med Dyrehaven for Die, og man har da nærmest tænkt sig, at dens Beliggenhed skulde være i Grønningen. Det var i ethvert Tilfælde Grunden til, at det Udvalg, der blev nedsat til at behandle Loven om Salget af Gardehusarkasernen, fraraadede, at Kasernen skulde gaa over til privat Eiendom; da man derigennem foregreb Banegaardsspørgsmaalets Ordning. Men det synes iøvrigt, som dette

Motiv nu kun har en mere underordnet Betydning, men at, naar man forlanger en Banegaard for Person- og Godstrafik, da er dette mindre hentet fra Hensyn til Beboerne end fra Ønsket om at udvide Havnen mod Nord. Anthynding heraf findes ogsaa jaavel i Bemærkningerne til Loven som i Kommissionens Betænkning. Kommissionen havde foreslaaet, at Banegaarden skulde anlægges paa Citadellets Glacis, men Bemærkningerne fra Indenrigsministeriet ophjæ, at man ikke kan faae Plads der, dels fordi Ingenieurerne ikke kunne undvære den som Arbejdsplads, og dels fordi Valget af Pladsen berører Spørgsmaalet om Citadellet, som endnu ikke var tilstrækkeligt modent til Afgjørelse eller i ethvert Tilfælde vilde foranledige lange Forhandlinger. Derfor har man valgt en midlertidig Plads, men det forekommer mig, at man ved Valget af den har foregribet den Afgjørelse, som man selv siger ikke er moden, thi om man lægger Banegaarden paa Glaciet eller paa en Mark, der stoder lige op dertil, afficerer jo i lige høi Grad Citadellets Forsvarsevne.

Det høie Landsting har deraf fundet Anledning til i Betænkningen at udtale Beflagelse over Krigsministeriets Umedgjørlighed og opfordre Indenrigsministeriet til at anvende Tryk paa Krigsministeriet, og det ærede Medlem, der havde Ordet før mig (Berg), var saa god at slutte sig til denne Beflagelse. Jeg tillader mig at tro, at skal man beklage sig over Noget, saa skal det være over den Villighed, Krigsministeriet ved alle Leiligheder har vist jaavel ligeoverfor Kommunen som ligeoverfor Staten. Jeg skal ikke gaa ind paa Spørgsmaalet ligeoverfor Kommunen, men jeg skal tillade mig nærmere at illustrere Spørgsmaalet ligeoverfor Staten. Det er meget faa Fæstninger, der ere levede os fra Fortiden. Af disse har man ved Lov nedlagt Kjøbenhavns Befæstning mod Landsiden og Nyborg Fæstning, men nu synes det at være blevet Mode at nedlægge Fæstninger administrativt gennem Forhandlinger mellem Indenrigsministeriet og Krigsministeriet, og det ser ud, som om den høitærede Indenrigsminister egentlig ikke har noget godt Die til de Fæstninger, der ere blevne tilbage.

Jeg nævner Kronborg, Helsingørs Havn skulde udvides, og saa fik den høitærede Indenrigsminister først afstaaet Glaciet til Udvikelsen, og da det ikke var tilstrækkeligt, saa blev en Del af Fæstningsgraven afstaaet i samme Diemed. Senere har man yderligere afstaaet en Del af Glaciet og den saakaldte Grønnehavn til Skibsbyggeri. Derfor har det ikke kunnet undre mig, at Følgen deraf